

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 166/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **obce Radol'a**, Radol'a 4, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Peter Strapáč, PhD., s.r.o., Ulica 17. novembra 3215, Čadca, proti postupu Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/86/2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie bez zbytočných priťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní označenom v záhlaví tohto rozhodnutia, priznať jej primerané finančné zadost'učinenie 300 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom. V odôvodnení svojej ústavnej sťažnosti argumentuje aj porušením práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Sťažovateľka je žalovaná v konaní o zaplatenie nálezného vo výške 250 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania od 22. novembra 2017 do zaplatenia, o ktorej okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 7C/86/2019-62 z 21. októbra 2019 tak, že ju zamietol a sťažovateľke priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % (ďalej len „rozsudok okresného súdu“). Rozhodnutie okresného súdu potvrdil Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 9Co/47/2020-128 z 19. novembra 2020, ktorý nadobudol právoplatnosť 31. januára 2021 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

3. Proti rozsudku krajského súdu žalobca podal dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 5Cdo/135/2021 z 27. októbra 2022 odmietol a sťažovateľke nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

4. O trovách konania okresný súd rozhodol uznesením č. k. 7C/86/2018-187 z 27. marca 2023 tak, že žalobca je povinný zaplatiť sťažovateľke 288,72 eur. Sťažnosť žalobcu okresný súd uznesením č. k. 7C/86/2018-198 zo 7. novembra 2023 zamietol (ďalej len „uznesenie o zamietnutí sťažnosti“).

5. Sťažovateľka uvádza, že od daného momentu bol okresný súd nečinný, a táto nečinnosť spočívala v nevydaní doložiek právoplatnosti a vykonateľnosti. Ich vydanie urgovala podaním z 26. januára 2026, v nadväznosti na čo okresný súd doložky vydal a sťažovateľke doručil, čím postupoval v rozpore so zákonom o e-Governmente.

6. Sťažovateľka porušenie svojich základných práv vzhliada v tom, že okresný súd nevyznačil a nedoručil doložky právoplatnosti a vykonateľnosti, dopustil sa prietáhov v konaní. Uvádza, že hoci doložka nie je právnou skutočnosťou, osvedčuje záväznosť a vynútiteľnosť rozhodnutia. Jej nevydaním bolo sťažovateľke znemožnené vymáhanie pohľadávky. Svoju argumentáciu podporuje odkazom na judikatúru ústavného súdu.

7. Vzhľadom na už uvedené sťažovateľka žiada priznať aj primerané finančné zadostučinenie z dôvodu celkovej dĺžky konania, ktorú pocituje ako ujmu a porušenie jej základného práva a ohrozenie jej záujmov.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky sú prietahy v konaní vedenom na okresnom súde dané jeho nečinnosťou, keď po právoplatnom skončení konania zostal počas obdobia 2 rokov nečinný pri vydaní doložky právoplatnosti a vykonateľnosti, ktoré vydal a doručil na urgenciu sťažovateľky.

9. Ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (IV. ÚS 459/2025 a tam uvedená judikatúra), akcentujúc pritom jednu zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, v zmysle ktorej musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedené vychádza zo skutočnosti, že takáto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03).

10. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľky je zrejmé, že ku dňu jej podania je úkon, s ktorým okresný súd otáľal, vykonaný. Ústavná sťažnosť tak nesmeruje proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu ňou označeného porušovateľa. Preto je potrebné považovať ju za zjavne neopodstatnenú a ako takú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnuť.

11. Nad rámec ústavný súd uvádza, že postup okresného súdu síce nebol optimálny, ale sťažovateľke zároveň nič nebránilo na okresnom súde preveriť právoplatnosť a vykonateľnosť uznesenia oveľa skôr (keďže proti predmetnému uzneseniu odvolanie nie je prípustné, predpokladom nadobudnutia právoplatnosti bolo jeho samotné doručenie stranám sporu) a vyzvať okresný súd na vytvorenie a doručenie predmetných doložiek.

12. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2026

Peter Molnár
predseda senátu